Como facer un cristián

A expresión "Cristianismo do Novo Testamento" significa simplemente facer as cousas como o Novo Testamento describe. Deus ten un "estándar das sas palabras" para a fe cristiá e estamos a "soster" a este estándar (2 Tm. 1:13). o patrón de Deus é parte da "porta estreita" que leva á vida (Mateo 7:13-14) e ese nivel, se as persoas van usalo, elimina a confusión relixiosa ea división relixiosa (compare 1 Corintios. 14:33). Cando as persoas son ignorantes do padrón de Deus ou rexeitan unha parte del, haberá centos ou miles de diferentes grupos relixiosos que todos profesan ser "cristián". Os verdadeiros seguidores de Cristo sabe que Deus ten unha forma específica de facer as cousas e é esencial para "manter o nivel" (compare 1 Corintios. 4:17).

Unha das partes máis elementais do padrón de Deus atópase na conversión (o xeito no que alguén xa é un cristián). Conforme demostrado no gráfico seguinte, o patrón de Deus para a conversión esixe fe (crenza), a conversión (a viraxe do pecado), confesión e bautismo (inmersión en auga) para o perdón dos pecados.

comando comando versículo bíblico de Deus de Deus a bendición
Mc. 16:16: crea e sexa bautizado Saved
Actos 2:38: Arrepender-vos e ser bautizados perdón dos pecados
Actos 22:16: Levántache e ser bautizado Lave os pecados

A información contida Mk. 16:16 foi comparada a un tren, así como vagóns están unidas por un eixe de engate, polo que a palabra "e" une as ordes de "crenza" e "bautismo" (Xesús dixo que unha persoa debe crer e ser bautizados antes pode ser "salvo"). Dado que en Actos 2 tiñan oído e cría que os feitos do evanxeo (Actos 2:37), eles foron instruídos a "se arrepentir e ser bautizado" para que puidesen recibir o "perdón dos pecados" (Actos 2:38). A información en Actos 2 tamén ofrece unha excelente ilustración de arrepentimento, unha palabra que significa "a pasar a mellor." Xente que antes odiaban Xesús (Actos 2:36) arrepentiuse se (comezaron a amar e seguir a Xesús). Despois de que as persoas cren e se arrepinten, eles deben ser bautizados, un acto que "lava os pecados" (Actos 22:16).

Ademais das pasaxes no gráfico anterior, a Biblia tamén explica a finalidade do bautismo na Gal. 3:27 (Galicia dixo que o bautismo pon a xente "en Cristo"). Se alguén ten idade suficiente para ser responsable polas súas accións, é "en Cristo" ou "fóra de Cristo." Se alguén ten idade suficiente para ser responsable de seus actos e está "fóra de Cristo", ten sen as bendicións espirituais, un dos cales é a salvación (2 Tm. 2:10). Aqueles que están "en Cristo" ten todas as bendicións espirituais (Ef 1:3), unha das cales é a salvación. Segundo Gal. 03:27, unha persoa non entra "en Cristo" ata que foi debidamente bautizado.

Ademais de Xesús e de Paulo dicindo que o bautismo é parte do proceso de salvación, hai a información nun mascota. 3:20-21. Peter describiu como a auga servía como unha liña divisoria para Noé ea súa familia (que Deus usou unha enchente para separar os salvos dos perdidos, Gen 6-7). Auga levantou a arca e aqueles en que a seguridade ea auga causou o incredulidade a afogar. En realidade, Pedro dixo a Noé ea súa familia foron "salvados a través da auga" (1 Pd. 3:20). Pedro tamén dixo que hai

unha "certa semellanza" para as persoas de hoxe e esa "imaxe real" é o "bautismo" (1 Pd. 3:21). Noutras palabras, así como a auga separados os salvos dos perdidos no mundo antigo, así que a auga (bautismo), agora divide a gardadas dos perdidos baixo a era cristiá (ver de novo o gráfico anterior). Pedro referiuse tamén como o bautismo non é para a "sucidade da carne" (non é un proceso para eliminar a suciedade física), 1 Pet. 3:21. O bautismo é para inmundicia espiritual, o pecado, como explicou en Actos 2:38 e Actos 22:16.

Non había ningún poder especial nas augas do diluvio en que Noé separados os perdidos e non hai ningún poder especial na auga que é agora usado para bautizar a xente. Nosa xustificación do pecado vén a través do sangue de Xesús (Galicia fixo este punto en Rom. 05:09, e explicou como ese proceso funciona en Rom. 6:1-4).

Conforme demostrado no gráfico seguinte, que se inclúe a través da cortesía de We Care Ministries, pecadores acceso aos beneficios do sangue de Xesús a través da representación da morte do Señor, enterro e resurrección. Despois de que unha persoa cre, non é salvo. O crente que probar unha "morte". Esta morte é outra descrición para a conversión (a xente debe volver do pecado Compare Col 3:07;. Actos 2:38;. Lc 13:03, Actos 17:30). A xente debe "morrer para o pecado" (conversión) para que non "morren en pecado" (perecer eternamente no inferno).

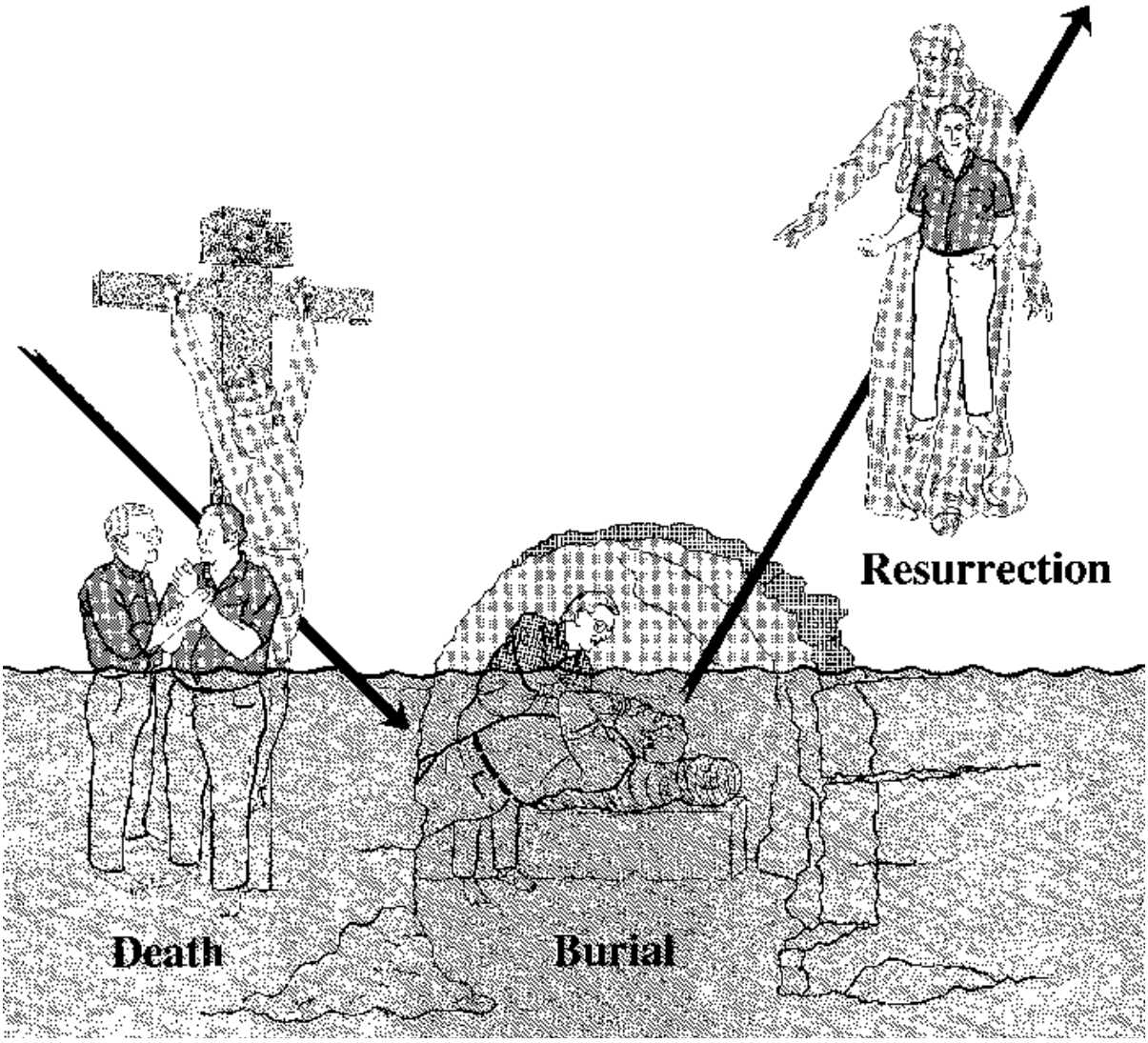

Despois de que unha persoa cre e se arrepentiu (morremos para o pecado), está disposto a recoñecer que Xesús é o Fillo de Deus (Actos 8:37;. 1 Tm 6:12) e, a continuación, ser "sepultados con Cristo polo bautismo" (Rm . 6:4). Despois de que unha persoa foi debidamente bautizado, ten "vida nova" (Rm 6:4).

Moitos cren que a "vida nova" (salvación, perdón dos pecados e todas as bendicións espirituais) vén antes do bautismo, pero a Biblia di repetidamente que iso é incorrecto. Xesús dixo que unha persoa é "gardada" despois de ser bautizado (Mc 16:16). Peter dixen que unha persoa ten o "perdón dos seus pecados" despois de ser bautizado (Actos 2:38). Ananias dixo que os pecados son "lavados" por ser bautizado (Actos 22:16). Paulo dixo: "bautismo" pon as persoas en Cristo (Gl 3:27). Unha persoa recibe "nova vida" despois do bautismo (Romanos 6:4). Xesús dixo que unha persoa debe ser "nacido de novo" (Jo 3:3) e este novo nacemento require auga (Jo 3:5). Deus ten un patrón específico para a salvación, e este estándar require que as persoas teñen fe, se arrepentir dos seus pecados, confesar que Xesús é o Fillo de Deus, e ser "sepultado con Cristo" para o "perdón dos seus pecados."

A descrición do bautismo como un "enterro" (Rm 6:4 e Colossenses 2:12) nos di que o bautismo bíblico require inmersión (non enterrar algo por aspersión ou vertido de lixo

sobre ela). Un enterro significa que alguén ou algo está cuberto e iso é o bautismo do Novo Testamento esixe (o individuo é inmerso en e, así, cuberta pola auga). Cando Xoán estaba bautizando á xente, o seu bautismo necesaria "moita auga" (Jo 3:23). En realidade, este versículo di Xoán bautizou neste lugar "porque" non había moita auga.

Bautismo para o perdón dos pecados é unha parte esencial do padrón de Deus para a conversión, pero esta é só unha característica do cristianismo do Novo Testamento. Deus tamén creou un lugar especial chamado "igrexa" (esta palabra describe os salvos). Xesús prometeu "construír a súa Igrexa" (Mt 16:18) e esta promesa esixiu del unha morte horrible (Actos 20:28). Xesús fixo construír a súa Igrexa e El construíu só unha igrexa (teña en conta que en Mateo. 16:18 a palabra "igrexa" é singular).

En Ef. 1:22-23 Paulo describe a igrexa como "corpo" de Xesús ("para a igrexa, que é o seu corpo"). Dito doutro modo, Paul afirmou que a igrexa palabras e corpo son intercambiábeis ("igrexa" e "corpo" describir a mesma cousa). A importancia deste feito é vista en Ef. 04:04, un lugar onde Paulo dixen que Deus ten só "un só corpo." Desde que só hai "un só corpo" (Ef 4:4), e este "un só corpo é a Igrexa" (Ef 1:22-23), hai unha igrexa que ten a aprobación de Deus. Moitas outras igrexas se pode atopar en todo o mundo, pero esas igrexas non son parte da igrexa edificada por Cristo. Esas outras igrexas son falsas grupos que foron construídas polos homes (Mt 15:8-9) e Xesús dixo que eses grupos un día será destruída, porque Deus non constrúe-los (Mt 15:13).

O problema coas igrexas falsas é tan pobre que Xesús díxolle: "Non todo o que me di: Señor, Señor, Señor, entrará no Reino dos ceos, pero o que fai a vontade do meu Pai que está nos ceos. 22 Moitos me dirán aquel día: Señor, Señor, non profetizado nós no teu nome, e polo teu nome non expulsados demos, e polo teu nome non fixemos moitos milagres? 23 E entón direi-lles: Nunca vos coñecín: Apartai de min, vós que practican a iniquidades "(Mt 7:21-23).

Se queremos verdadeiramente amar e servir a Deus, temos que identificar e traballar coa igrexa de Xesús único e verdadeiro, en vez de un grupo de contrafacção. A Biblia nos axuda a identificar igrexa está ben a través das Escrituras, podemos identificar a igrexa certa usando o "estándar" (2 Tm 1:13). Atopados na palabra de Deus. O estándar para a igrexa de Cristo inclúe cousas como a xente se fan cristiáns, como adora Xesús igrexa, como igrexa do Señor é organizado, e que os seus membros fan.

Como xa se explica na información anterior, unha das marcas identificadoras da igrexa de Xesús atópase na forma en que as persoas son gardadas: a xente debería crer (Hebreos 11:6); arrepentir dos seus pecados (Lucas 13:03, Actos 17: 30), recoñecer que Xesús é o Fillo de Deus (Rm 10:9), e ser bautizados para o perdón dos pecados (Actos 2:38; 22:16). A Biblia nunca fala de cousas como "aceptar a Xesús no corazón", "dicindo que a oración do pecador", ou "orar para recibir a Cristo."

Despois de que unha persoa segue o estándar de Deus para a conversión, como discutido no parágrafo anterior, a Biblia di que Xesús "engade" unha persoa para a súa igrexa (Actos 2:47, KJV). Na igrexas construídas polos homes (falsificados grupos), as persoas acostuman "unirse" a igrexa ou que son "votado" nela. Actos 2:47 di que a filiación na igrexa de Xesús é controlada polo propio Señor. Dito doutro modo, non se pode "engadir" a igrexa do Novo Testamento. Nin poden ser votado nel. A xente se fan automaticamente membros del despois eles seguen o estándar de Deus para a conversión.

A igrexa do Novo Testamento tamén pode ser recoñecido polo que fai. Despois de que a xente se fan cristiáns no Día de Pentecostés (Actos 2:36-38), Lucas di que "perseverar na doutrina dos apóstolos e na comuñón, no partir do pan e nas oracións" (Feitos 2:42). Esta pasaxe mostra que parte do exemplo de Deus implica a reunión nunha base regular e facer as cousas últimos neste versículo. A maioría dos grupos relixiosos están comprometidos na "oración" e "compañeiros", pero a maioría non é "firme" coas outras dúas características en Actos 2:42 (a "doutrina dos apóstolos" e "dende o pan").

Xesús igrexa pode ser parcialmente identificadas polo seu apego aos apóstolos "doutrina (a información que agora temos na Biblia). No canto de seguir as regras e os dictames dos homes (Mt 15:9), os membros da igrexa de Cristo usan a Biblia como o seu único guía. Os cristiáns do Novo Testamento sei que Deus deu a "lei perfecta da liberdade" (Santiago 1:25) e esta información dálles "todas as cousas que se refiren á vida e á piedade" (2 PED. 1:3). Dito doutro modo, o Novo Testamento completo "ofrece connosco para toda boa obra" (2 Tm. 3:16-17). Así, os cristiáns do Novo Testamento (os que forman parte da igrexa de Cristo) dependeren só esta forma de ensino "(Rm 6:17) para o" estándar "(2 Tm. 1:13) que necesitan para servir e adorar a Deus "verdade" (Jó 4:24). igrexas falsificados confiar credos, a información da súa "sede da igrexa," Manual da igrexa, etc

Actos 2:42 tamén se refire á "fracción do pan" (é dicir, a Cea do Señor. O texto grego literalmente di "o partir do pan"). Esta afirmación dinos que os cristiáns do primeiro século participou da Cea do Señor nunha base "firme". Noutras pasaxes reforza traxe de membros do igrexa Jesus tivo cea Señor en base estándar. Por exemplo, Paulo falou das asembleas coríntias en 1 Corintios. 16:02. Os corintios estaban reunidos todos os domingos (este punto é moi ben expresado na NVI) e os corintios estaban levando os elementos para a Cea do Señor ás súas asembleas semanais (1 Cor 11:20). Aínda que os elementos para a cea do Señor estaba sendo mal utilizado, o Corinthians sabía que estaban para traer os elementos para a Cea do Señor todos os domingos. Esa era a práctica de Corinto, así como todas as outras congregacións que practicaban Cristianismo do Novo Testamento (1 Corintios. 4:17).

En Actos 20 lemos dun tempo, cando Paulo estaba con algúns amigos cristiáns e ese grupo realmente esperaba o "primeiro día da semana" (Actos 20:06), domingos, para a Cea do Señor pode ser observado (Actos 20:7). Aínda que Galicia tiña présa (Actos 20:16), el espera sete días para que puidese reunirse con outros cristiáns sobre o "primeiro día da semana" (Actos 20:6) e participar da Cea do Señor (Comuñón) . Esta información corresponde perfectamente co At 2:42, un texto que di que os primeiros cristiáns "perseverar na fracción do pan". Os membros da Igrexa de Xesús participar na Cea do Señor todos os domingos. Na igrexas construídas polos homes, a xente pode participar da Cea do Señor unha vez ao ano, dúas veces ao ano, unha vez por trimestre, ou unha vez ao mes.

Se adoradores teñen a Cea do Señor con menos frecuencia que unha vez por semana, eles "take away" de que Deus planeou para a adoración e, así, cambiar estándar divino de Deus (compare con Apocalipse 22:19). Se a xente ofrecen a Cea do Señor é máis que unha vez por semana, eles "engadir" estándar divino de Deus e son igualmente culpables do pecado (compare con Apocalipse 22:18). Se a xente non ten domingo, o "primeiro día da semana", como o seu día especial para honrar a Deus en

adoración (1 Corintios. 16:2), eles tampouco poden seguir parte do estándar do Novo Testamento e non son, polo tanto, parte da igrexa do Novo Testamento.

Ademais de identificar a igrexa do Novo Testamento, a través do seu estándar para a conversión, a maneira que a xente se fan membros desta igrexa, o cumprimento rigoroso das Escrituras, e coa Cea do Señor cada semana, a igrexa do Novo Testamento pode ser identificada por súas ensinanzas sobre dar. Moitos grupos relixiosos chamamento aos non-cristiáns para os fondos ou que se implica en cousas como vendas de bolos e lavados de automóbiles. Os cristiáns do primeiro século, que eran membros da igrexa do Novo Testamento ", non levaron nada dos xentís" (os non crentes, 3 Jo. 7). Hoxe os membros da igrexa do Novo Testamento aínda atender a todas as súas obrigas financeiras mediante o libre arbitrio contribucións dos membros, os cristiáns do Novo Testamento non queren nin esperar non membros para contribuír nada para a obra do Señor.

Igrexa de Cristo tamén poden ser identificadas pola cantidade de diñeiro que a xente dan. Moitos grupos relixiosos din que os seus membros "dízimo" (dar o 10% da súa renda). Se un grupo relixioso ensina o décimo, este é un sinal claro de que se trata dunha falsa igrexa. O décimo é parte da lei do Antigo Testamento que foi dado ao pobo hebreo. A lei do Antigo Testamento contiña varias regras sobre a doazón, manténdose o día do sábado, os sacrificios de animais, os sacerdotes especiais, etc, e esta lei estivese en vigor por preto de 1.500 anos. Despois de que Xesús veu ao mundo, el dixo que a súa morte traería unha nova alianza (Lc 22:20) e iso aconteceu. Xesús tirou o sistema do Antigo Testamento enteiro, morrendo na cruz (HB Rom. 10:04 e comparar. 8:5-13). Se a xente tentan vincular calquera parte da lei do Antigo Testamento sobre as persoas e dicindo á xente a "décimo" é un exemplo diso, a Biblia di que as persoas son "caído en desgraza" e están separados de Cristo "(Gl 5: 4, ASV).

No canto de dízimo, os membros da igrexa do Novo Testamento tomar unha decisión persoal de canto dar. En realidade, a igrexa que pertence a Cristo é gobernada por dúas regras básicas cando se trata de dar: (1) dar "alegría" e (2) dar como temos que chegou a "prosperidade" (1 Corintios 16:2, 2 Corintios. . 9:7). Desde o Novo Testamento di dar como temos que chegou a prosperar, calquera igrexa que se á xente a "décimo" (dar 10%) é unha falsa igrexa. Os que preguntar ou dicir á xente que o décimo está ensinando un "outro evanxeo" (Gálatas 1:6-9). Este erro é tan serio que Galicia dixo que os que tentan vincular unha parte da lei do Antigo Testamento sobre as persoas son como unha muller que está casada con dous homes á vez (Rm 7:1-4).

Os cristiáns do Novo Testamento sabe e ensina que Xesús "predicou a lei antiga ata a cruz" (Colossenses 2:14) ea eliminación de lei do Antigo Testamento inclúe a eliminación dos Dez Mandamentos. Cousas como roubo, homicidio e adulterio son aínda mal (Rm 13:9), pero estes actos son errados porque son prohibidos polo Novo Testamento. A xente pode "aprender" a partir do Antigo Testamento (Romanos 15:4), pero o Novo Testamento é a lei todos están baixo agora. grupos falsificados moitas veces non poden distinguir entre o Antigo eo Novo Testamento (que ensinan que os Dez Mandamentos aínda son vinculantes, as persoas precisan de dar o décimo, aínda hai a necesidade de manter o día do sábado, etc), pero isto non son ensinadas polos cristiáns do Novo Testamento. Os membros da igrexa do Novo Testamento, sabe a diferencia entre o Vello Testamento eo Novo Testamento.

Como os membros da igrexa do Novo Testamento distinguir correctamente o Vello

Testamento do Novo Testamento, que cumpran a vontade de Deus na área da música. Baixo o sistema de culto do Antigo Testamento, as persoas usaban a música instrumental (Sl 150;. 2 Crónicas 29:25). Baixo o sistema de culto do Novo Testamento, a xente está especialmente orientados a "cantar" (Ef 5:19; Cl 3:16) e é iso que os cristiáns do Novo Testamento fan. Se o Novo Testamento, dixo que "facer música", estariamos autorizados para facer música de xeito que escoller. Xa que Deus dixo especialmente aqueles que viven baixo o Novo Testamento son para facer música cantando (compare Heb. 13:15), este é o seu pobo facer e esta é outra marca de identificación da igrexa de Cristo. Se cantar e tocar o culto, nós engadimos as instrucións de Deus. Engadindo música instrumental de adoración é un exemplo de "vai adorar" (Colossenses 2:23), e indo "máis aló do que está escrito" (1 Corintios. 4:6).

coros da Igrexa son outro exemplo de A Biblia di que os cristiáns deben "cantar un para o outro" vai máis alá do que está escrito. "(Efesios 5:19; Cl 3:16), pero algúns corais de igrexa usar" porque quere . eles "A adoración non é o que nos gusta, é sobre seguir o estándar de Deus (compare Jo 4:24 onde Xesús dixo que nós". adoran en verdade "). Se non facemos as cousas da maneira que Deus descrito, imos aló do que está escrito (1 Corintios. 4:6), que "xa non permanece na doutrina de Cristo," e que "non ten a Deus" (2 Jo . 9).

Os temas da salvación e adoración son moi útiles para separar a igrexa do Novo Testamento a partir de grupos de falsificación, mais estas non son as únicas formas de recoñecer a verdadeira igrexa de Xesús. Podemos tamén determinar que a igrexa realmente segue o estándar de Deus, estudando o que a Biblia di sobre a organización da igrexa. Cada organización ten algún tipo de estrutura, incluíndo unha sede ou oficina central, e iso tamén é certo para a igrexa do Novo Testamento. Xesús é a cabeza da súa Igrexa e El habita no ceo (Atos 1:11). entronização de Xesús celestial (Actos 2:30) nos di que o "cuartel xeneral" para a igrexa do Novo Testamento está no ceo. Dito doutro modo, a igrexa de Xesús non ten a súa sede terreo; igrexas falsas, sen embargo, moitas veces non ten unha sede terrestre. Igrexa de Xesús tamén é autónomo (auto-regulan).

Como ilustrado por Actos 14:23 e Phil. 1:1, cada congregación da igrexa do Señor é ter líderes locais coñecidos como "anciáns" (eses homes son tamén referidos como bispos, presbíteros, pastores, bispos, pastores. Cada unha destas palabras describe un aspecto diferente dun ancián de traballo). Paulo describe as cualificacións para estes homes en 1 Tm. 3:1-5 e el dixo anciáns "coidar" (son os gobernantes e para) unha congregación local (1 Tm. 3:5). Tito referido "anciáns" en Tit. 1:5 e, a continuación, describiuna como "bispos" en Tit. 1:7.

Lemos de anciáns na Xudea (Actos 11:29-30), Galácia do Sur (Actos 14:23), Xerusalén (Feitos 15:6), Éfeso (Actos 20:17), e en Asia Menor (1 PED. 5:01). Hai implícita referencias a eles en 1 Tes. 5:12 e HB. 13:17. No Tit. 1:05 aprenden que os presbíteros eran necesarios por toda a illa de Creta ("cada cidade").

Aínda que o nivel de Deus para a dirección da igrexa non se estende máis alá da congregación local, unha elevada porcentaxe de grupos relixiosos teñen unha estrutura de liderado que vai para fóra da igrexa local (grupos relixiosos teñen unha "sede da igrexa" nunha cidade coñecida ou doutro país, ou non é algún tipo de consello rexional, nacional ou mundial). Aínda que estas disposicións son comúns, son contrarios ao estándar de Deus. organización da Igrexa é só un xeito de separar a igrexa de Cristo a

partir da imitación construída por homes.

Xesús é o cabeza da igrexa, os presbíteros son os líderes locais e da igrexa de Xesús ten servos especiais coñecidos como "diáconos" (FP 1:1). A igrexa de Cristo tamén ten homes que serven como pregadores. Paulo e Timoteo foron dous ministros do primeiro século, e estes homes son chamados "servos" no Phil. 1:1. Ao contrario das igrexas construídas polos homes, onde os pastores son os líderes e, moitas veces, as persoas máis importantes na congregación, a Biblia di que os pastores na igrexa de Cristo somos servos. Os restantes membros da igrexa de Xesús no Novo Testamento son chamados simplemente de "santos".

O padrón do Novo Testamento para a organización da igrexa descrita nos parágrafos anteriores está en contraste gritante co "clero-laicos" sistema atopar en moitas denominacións. De feito, en moitas igrexas home-feito, debe haber unha persoa "oficial" para bautizar a xente ou axudar a adoración. estándar de Deus para o cristianismo di que todos os salvos son "sacerdotes" (1 Pd. 02:05, 9). En vez de dividir a xente en "clérigos e laicos," Xesús díxolle: "todos son irmáns" (Mt 23:8). Paulo ilustrou este punto, observando como varias do Corinthians axudou na e coa adoración (1 Corintios. 14:26). O Corinthians coñeceu a súa adoración non tiña necesidade de ser realizada por un cura especial ou algún tipo de "persoa santa" porque todos os cristiáns son "sacerdotes" (Ap 1:06, 5:10) e todos os cristiáns son considerados " santo "(1 PED. 1:15).

A única restricción cando se trata de ter un papel de liderado na adoración é o xénero dunha persoa. Dito doutro modo, as mulleres non están autorizados a asumir un papel preponderante no conxunto, se os homes están presentes (1 Cor 14:34-35 e compare 1 Tm. 2:8-13). Na igrexa de Cristo, calquera home cristián pode axudar co culto, ensinar ou cravar. Igrexas que teñen mulleres pregadores son sempre falsas igrexas, porque violan o que Galicia dixo o 1 Corintios. 14:34-35 e 1 Timoteo. 2:8-13. Deus deu un "estándar" para a igrexa do Novo Testamento (2 Tm. 1:13) e toda a necesidade de utilizar este estándar para identificar e traballar coa "igrexa de Cristo" na súa comunidade.

Que atopamos e somos parte dunha igrexa edificada por Cristo? A "igrexa de Cristo" (Rom. 16:16) non existe na nosa comunidade, podemos comezar unha práctica e Cristianismo do Novo Testamento (é dicir, facer as cousas exactamente como o Novo Testamento describe). Podemos comezar unha congregación na casa (1 Corintios 16:19;. Col 4:15; Phil 2.) Ou usar un espazo alugado para comezar a "adoración en espírito e en verdade" (Jó 4:24). Nós seguramente non queremos ser parte dos grupos de contrafacção que "deixar o mandamento de Deus, e garda-a tradición dos homes" (Mc 7:8). Lembre: "Todas as igrexas de Cristo vos saúdan" (Romanos 16:16).